

dávku z těchto převodů nelze však vůbec použití předpisů obsažených v pravidlech připojených jako dodatek III. k cit. nař. č. 143 z r. 1922, nýbrž pouze oněch předpisů, které platily před 1. říjnem 1921 — pokud ovšem by předpisy ty nebyly v odporu se zákonem č. 329 z r. 1921.

Názor žal. úřadu, že všechny převody nemovitostí ležících na Slovensku, jež nastaly v době od 1. října 1921, jsou podrobeny dávce z přírůstku hodnoty nemovitosti podle zmíněných pravidel, jest tedy mylný.

Žal. úřad nemůže svůj právní názor opírat ani o »nařízení« ministra pro správu Slovenska z 23. července č. 1139 odd. adm. II., pokud se týče z 5. května 1923 č. 3580 odd. adm. II., v nichž bylo vysloveno, že dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí má se vybírat se zpětnou platností od 1. října 1921, neboť těmito nařízeními, jež ostatně mají podle celého svého obsahu povahu pouhých instrukcí daných podřízeným úřadům, nemohl ministr s plnou mocí sám vůbec platně upravovat otázku, která došla v ý h r a d n é úpravy v § 30 zmíněných pravidel, jež byla v základě odst. 2. § 37 a odst. 4. § 35 zák. č. 329 z r. 1921 vydána nařízením celé vlády.

Svrchu zmíněný mylný právní názor žal. úřadu také zavinil, že žal. úřad vycházející z tohoto názoru nekonal za součinnosti st-lčiny již více žádného šetření o tom, kterého dne se převod nemovitostí, jež žal. úřad podrobil dávce, ve skutečnosti vlastně stal, ačkoliv st-lka, jak ze spisů správních patrno, v řízení správním stále tvrdila, že převod nebyl uskutečněn teprve písemnou smlouvou trhovou z 15. září 1922 (tedy po rozhodném dni 23. května 1922), nýbrž již dříve.

Pro svrchu zmíněný mylný právní názor žal. úřadu bylo tedy nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Žal. úřadu bude nyní náležeti, aby řídě se zásadami svrchu vyloženými, spornou věc znovu svému zkoumání podrobil a aby zjistě za součinnosti st-lčiny okolnosti podle zásad těch pro daný případ rozhodné, vydal nové rozhodnutí.

Č. 3951.

Školství. — Administrativní řízení: I. * Pro opravné prostředky proti rozhodnutím předsedy zemské školní rady učiněným podle § 9 zák. č. 189/1919 platí všeobecné předpisy zákona v dozoru ke školám o opravných prostředcích proti rozhodnutím zem. škol. rady. — II. Ani zák. č. 101/1896 ani výnos min. vnitra z 2. července 1897 č. 2586/M. J. neplatí pro rekursní řízení před úřady zřízenými pro dozor ke školám.

(Nález ze dne 26. září 1924 č. 16.072).

Prejudikatura: Boh. 102, 711, 1281, 1401 adm. a j.

Věc: Městská obce J. proti ministerstvu školství a národní osvěty o zamítnutí rekursu jako opožděného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl rekurs stěžující si obce do rozhodnutí předsedy zšr-y v Praze ze 17. března 1923, kterým podle § 9

zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb. byla na veř. obecné škole smíšené s vyučovací řečí německou v J. zrušena jedna třída, zamítnut jako opožděný, poněvadž nař. výnos byl stěžující si obci intimován 31. března 1923, její rekurs však došel k ošv-u dne 15. dubna 1923, tedy po uplynutí čtrnáctidenní lhůty odvolací.

Stížnost shledal nss bezdůvodnou. Není sporu o tom, že rozhodnutí předsedy zšr-y z 17. března 1923 bylo stěžující si obci doručeno podle stvrzenky ve spisech uložené dne 31. března 1923. Poněvadž zák. č. 189/1919 zvláštního ustanovení o rekursních lhůtách a místech podacích nemá, platí tu povšechný předpis § 44, posl. odst. zák. o dozoru ke školám (z 24. února 1873 č. 17 z. z. ve znění zák. z 24. června 1890 č. 46 z. z.), podle něhož stížnosti na usnesení zšr-y jdou na ministerstvo (nyní) školství a podle něhož dále stížnosti, které se týkají národního školství, nutno podati ošr-ě, ostatní stížnosti pak zšr-ě do čtrnácti dnů po oznámení rozhodnutí.

Poněvadž v daném případě šlo o zrušení třídy na škole obecné, tedy o věc národního školství, byl by rekurs, aby mohl býti považován za včas podaný, musil dojíti na ošv nejpozději dne 14. dubna 1923; to se však nestalo, naopak došel k tomuto úřadu podle presentata na rekursu vytištěném teprve dne 15. dubna, tedy po lhůtě.

Stížnost, nepopírajíc správnost uvedených dat, dovolává se však předpisů zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z., podle něhož jednak proti rozhodnutím zem. polit. úřadu jest povšechná rekursní lhůta 4 nedělní, jednak nesluší dny poštovní dopravy včítati do lhůty rekursní. V tomto nazírání nelze však stížnosti dáti za pravdu.

Zák. č. 101/1896 platí podle nadpisu a obsahu zřejmě jenom pro rekursní řízení před úřady politickými, tedy před úřady zřízenými zák. z 19. května 1868 č. 44 ř. z. ke správě politické, totiž před okr. a zem. správami polit., neplatí však — jak uznáváno stálou judikaturou tohoto soudu a mimochodem řečeno, též býv. rak. správního soudu — pro úřady zřízené pro dozoru ke školám, jakými jsou okr. škol. výbory a zem. škol. rady (viz cit. zák. o dozoru ke školám a vl. nař. ze 6. listopadu 1920 č. 608 Sb.).

Proto nelze pro rekursní řízení před úřady školskými dovolávati se předpisů zmíněného zák. z roku 1896, a to v žádném směru, ani co do délky rekursní lhůty ani co do významu podání na poštu (ani konečně co do podacího místa nebo povinnosti úřadu opatřiti svoje rozhodnutí právním poučením, které ostatně, ač úřad k tomu zákonem povinen nebyl, k rozhodnutí zšrš-y bylo připojeno). Naopak platí tu shora uvedené předpisy školské, které jednak pro věci toho druhu, o jaký tu jde, stanoví rekursní lhůty 14denní, jednak nestanoví nic o dnech poštovní dopravy, takže dny dopravy poštovní tu z lhůty rekursní srážeti nelze.

Totéž, co řečeno o zák. č. 101/1896, platí též o výn. min. vnitra z 2. července 1897 č. 2586/M. J., který rovněž neplatí pro řízení před úřady školskými, min. vnitra vůbec nepodléhajícími.

Za vyličeného právního a skutkového stavu nelze shledati ani nezákonnost ani vadnost v postupu žal. úřadu a bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.